

УДК 340

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ НОРМАТИВНО ПРАВОВИХ АКТІВ

Студент Д.В. Маліновська гр. БП-2-16
Наук. керівник асист. кафедри А.П. Головащук
Київський національний університет технологій та дизайну

Нормативно-правові акти є основним джерелом. У сучасних умовах нормативно-правові акти відіграють важливу роль у житті держави та соціуму. Нормативно-правові акти регламентують діяльність держави та правових органів. Ними користується соціум аби вирішувати ті чи інші питання. Кожен громадянин, де б він не працював і якою б діяльністю не займався, повинен неухильно дотримуватись положень нормативно-правових актів.

Нормативно-правовий акт - це офіційний письмовий документ, прийнятий уповноваженими суб'єктами нормотворчості у визначених законом порядку і формі, який встановлює, змінює, припиняє чи конкретизує норми права та розрахований на багаторазове використання [1].

Систематизація нормативно-правових актів - це офіційна діяльність, спрямована на впорядкування та вдосконалення законодавчих і підзаконних актів, приведення їх до єдиної внутрішньої погодженої системи [1]. На відміну від акта застосування права, нормативно-правовий акт спрямований на регулювання типових і схожих суспільних відносин і розрахований на неодноразове застосування без вказівки на конкретну особу, тоді як акт застосування спрямований на регулювання конкретних життєвих ситуацій і в ньому вказується конкретна особа.

На відміну від акту тлумачення норм права (наприклад постанови Верховного Суду України), нормативно правовий акт видається або санкціонується компетентним органом, який має правотворчі повноваження або в процесі референдуму. Як джерело права нормативно - правові акти мають переваги перед іншими джерелами права:

- нормативно-правовий акт, в силу традиційно встановлених правил, вважається найліпшим засобом оформлення вже установлених норм права
- в силу своєї чіткості і визначеності нормативно-правовий акт «легкий» в застосуванні.

До нього, як відмічають науковці, легко відсилатися при вирішенні справ, вносити відповідні корективи, стежити за його виконанням, та контролювати його. Нормативно-правові акти мають ряд специфічних ознак, що відрізняють їх від інших актів, особливо від правозастосувальних, які носять формально-визначений характер.

На думку О.Ф. Скакун будь-який нормативно-правовий акт має межі своєї дії в трьох «вимірах»: у часі - обмежений періодом дії, коли він має юридичну силу; у просторі - обмежений територією, на яку поширюється його дія; за колом осіб - обмежений колом осіб, які підпадають під його дію [1].

Межі дії нормативно-правового акта в часі (темпоральна дія - набрання чинності і втрата чинності).

В.О. Котюк, пропонує трохи іншу класифікацію в якій він визначає, що: нормативно – правовий акт, який має загальнообов'язковий характер, прийнятий компетентними державними органами, підтримується і охороняється державною владою від порушень, направлений на регулювання суспільних відносин і охорону соціальних цінностей. Ми поділяємо думку висловлену В. О. Котюком [2].

Основними нормативно-правовими актами є закони. Закон — це нормативно-правовий акт вищого представницького органу державної влади (Верховної Ради України) або всього народу (під час проведення референдуму), який регулює найбільш важливі суспільні відносини, виражає волю і інтереси більшості населення і має найвищу або вищу юридичну силу по відношенню до всіх інших нормативно-правових актів. людського розуму [2].

Можна зробити висновок, що нормативно – правові акти виражають більшість норм, які регулюють: потреби і інтереси суспільних відносин. В цьому і є головне значення нормативно - правових актів.

Література:

1. Скакун О.Ф. Теория государства и права: Учебник. — Харьков: Консум; Ун-т внутр. дел, 2000.
2. Котюк В.О. Основи держава і права: Книга . – Київ . 2000р.

УДК 340

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ТА ПРОБЛЕМИ СИСТЕМИ ПРАВА

Студент В.О. Манжосова гр. БП-2-16
Наук. керівник асист. кафедри А.П. Головащук

В наш час, актуальною темою стала система права. Вона регулює та охороняє суспільні відносини. Основні положення системи права були створені ще у давні часи і не зовсім відповідають сучасним потребам. Воно потребує подальшої розробки, щоб досягти відповідних вимов сучасності.

На думку В.Ф. Погорілко система права – це сукупність впорядкованих і взаємоузгоджених між собою норм права, які характеризують його внутрішню будову і є складовим елементом правової системи [1].

Головними її ознаками є цілісність, структурованість і взаємоузгодженість правових норм, які становлять її зміст.

Норми права, інститути права, підгалузі та галузі права – все це є складовими елементами самої системи права. Критерієм поділу системи права на галузі, підгалузі та інститути виступає предмет та метод правового регулювання. Кожна із галузей права використовує обидва методи, але якийсь з